

SETKÁVÁNÍ

Brněnský evangelický měsíčník

2019 / 3

Postit se?

Osobně jím před Velikonocemi stejně jako jindy a myslím, že většina z vás je na tom podobně, supermarkety i hospody frčí „pátky svátky“, na nějaké posty nejsou stavěné, spotřeba neklesá, zvyky nezvyky, žijeme stejně jako jindy. V postním období prostě už dávno není zvykem dodržovat půst. Možná si někdy někdo sám uloží nějaké omezení, ale tak to funguje i jindy, nejen před Velikonocemi.

Ježíšovi učedníci taky posty moc nedodržovali. Víme z evangelia, že jim to leckdo i vyčítal, ale Ježíšovi samotnému takhle volnost nijak nevadila, své učedníky hájil. Milosrdenství a radost znamená ve společenství kolem Ježíše mnohem víc než popel na hlavě, zíněná suknice a prázdné břicho. Ježíš se chce s učedníky radovat, hodovat, veselit se. Nemá smysl být zajatcem utrápených předpisů či zvyků.

A přece - i když odmítneme půst nadirigovaný, přece ta možnost dobrovolného uskromnění je otevřena, je nabídnuta, a není ze zásady špatná. Ježíš čtyřicet dní hladověl, než začal veřejně působit, a i o dalších biblických postavách čteme, že v určité životní situaci - většinou obtížné - rozhodli se ti lidé nejíst, či dokonce nejíst a nepít. Proč? Aby pocítili svou vůli? Aby se učili kázni? Něco na způsob bobříka hladu?

Myslím, že ne, že nešlo jen o vůli a kázeň, ale o něco hlubšího. Ti lidé trápili své tělo, aby pocítili blízkost vlastní smrti, aby prožili natvrdo vlastní konečnost a pomíjivost. Kdo několik dní nejí, uvědomuje si mnohem intenzivněji křehkost vlastního těla, zranitelnost vlastní existence - a pak, zpětně, pravděpodobně i větší odpovědnost za svěřený život. Možná že i pro nás nastanou někdy chvíle, kdy se rozhodneme něco takového na vlastní kůži zažít.

Nutné to není. Není třeba to vyžadovat. Nemusím pořád šlapat do louže, abych se přesvědčil, co je mokro v botách. Víme, že kamna pálí, i když nedáváme každý rok ruku na plotnu. Lze žít pokorně a odpovědně, aniž bych své tělo schválně potýral.

Ale co nám nejde a čeho stoprocentně nikdy není dost, to je odříkání a uskromnění ve prospěch našich bližních, pro jejich potřeby, pro pomoc v jejich nouzi. Tady je pole působnosti obrovské, tady už nejde o to něco si dokazovat, ale o konkrétní pomoc člověku. Tak bychom dneska mohli půst chápat a také konat: umět se vzdát svého a dát bližnímu. Uskromnit se ve svých potřebách a dát někomu, kdo je na tom hůř. Čeho se vzdáme, abychom někomu pomohli? O to tu kráčí.

Takhle můžeme zahlédnout i smysl období předvelikonočního, období postního: vždyť Pán Ježíš Kristus rozdal sám sebe! Tak nemůžeme my taky dávat? Aspoň něco, aspoň trochu? Omezit se ve prospěch druhých?

Dobrovolná skromnost ať je účinnou pomocí konkrétním lidem.

Štěpán Hájek

Škola příběhem v Desertu

13. ledna se uskutečnily první bohoslužby v klubu Desert v roce 2019, na kterých jsem konkrétně já byla úplně poprvé.

Štěpánovým hostem byla Ruth Konvalinková, členka našeho sboru v Husovicích a ředitelka začínající církevní základní školy Filipka.

Štěpánovo kázání bylo na text z Jakuba 2, 1-4.

Ruth, jak už bylo řečeno, je ředitelkou a učitelkou českého jazyka na základní škole Filipka, která je založena na křesťanských principech, ale jak Ruth sama říká, otevřena pro každého. Filipka se nachází v prvním podlaží budovy v Židenicích na Filipínského 1 = proto Filipka. Škola příběhem, tak nazvala Ruht Konvalinková denní režim Filipky.

„Vyprávění příběhů je jednou z nejstarších forem lidské kultury a také osvědčeným způsobem, jak dalším generacím předávat zkušenosti a moudrost.

To se děje bez větší námahy: každý chce vědět, jak to dopadlo...

Současná pedagogika znovu objevuje moc příběhu a vrací mu jeho místo ve škole. Filipka považuje za základní znak své identity právě využití prvků narativní pedagogiky: příběh jako esence lidské zkušenosti by měl být tématem, motivem i nástrojem vyučování tam, kde je to možné," říká Ruth Konvalinková.

Proč právě církevní škola?

V církvi se děti i dospělí setkávají s mluveným slovem a textem daleko častěji než děti, které do církve nechodí. Ve Filipce je cílem vychovat děti k čtenářské vyspělosti a schopnosti kriticky přemýšlet a vyjádřit své myšlenky. Důležitým zdrojem je proto bible, která je založená na vyprávění příběhů.

Na škole zatím funguje pouze první stupeň, což jsou děti od šesti do přibližně dvanácti let, výuka je ale přizpůsobena všem věkovým kategoriím a děti se dokonce učí společně. Co je na Filipce ještě jiné, je to, že děti jsou pouze slovně hodnoceny a jeden den v týdnu se učí venku v přírodě, a do výuky je také zahrnut nácvik divadla, pěvecký sbor, výtvarné projekty, sport, hry a podobně. Kapacita školy je přibližně 100 žáků a vítán je zde každý, kdo má zájem se něco nového naučit.

Na závěr Ruth Konvalinková přečetla krátký odstavec z knihy Učení mučení od francouzského autora Daniela Pennac.

Celý průběh kázání doprovázela kapela Dooušek, která zde měla vůbec svůj první koncert po desetileté pauze v novém sestavení, takže to letos bylo tak nějak všechno poprvé.

Kapela hrála osm písniček jako vstupy do moderovaného pořadu "bohoslužby v hospodě".

Štěpánka Horáková

Sboropění IV

V sobotu 19. ledna rezonovaly zdi Blahoslavova domu mocným a radostným zpěvem. Ke čtvrtému Brněnskému sboropění se tam sešlo téměř sedmdesát zpěváků z Brna a blízkého i vzdálenějšího okolí. Dopoledne jsme věnovali současné vícehlasé tvorbě pod vedením Tomáše Pavlíka. Po výborném obědě, který pro nás připravila jako už tradičně naše spřátelená restaurace, jsme se vrátili o několik století zpět. Spolu s Jiřím Hodinou jsme se ponořili do nádhery a tajů gregoriánského chorálu.

Setkání uzavřela hudební pobožnost, na které zaznělo mnohé z toho, co jsme společně objevili. Děkujeme oběma hostům, že se s námi přijeli podělit o svůj čas, znalosti a sbormistrovský um. Zpívání pod jejich vedením byla jedna radost a den tak uběhl neuvěřitelně rychle. Už aby tu bylo další sboropění! Pokud máte po ruce diář, můžete si už poznačit předběžný termín: 18. ledna 2020. Už teď se na vás těšíme!

Petr Šplíchal

Prázdniny s Davidem

Sotva se ve škole rozdalo pololetní vysvědčení, skupinka dětí nejen ze židenického sboru vyjela na víkendovku. Cesta autobusem netrvala dlouho, a tak jsme po chvíli vystoupili do krajiny plné sněhu, který způsobil dětem pochopitelnou radost. Po ubytování na malé katolické faře v Nížkovicích, zabrání nejlepších postelí a po vydatné večeři jsme se vydali na průzkum nedalekého okolí fary. Pravda, že moc daleko jsme nedošli, protože bylo třeba využít hromady sněhu na koulování. Velkou výhodou bylo, že fara měla krásnou velkou pec, na které se dalo i spát, a tak jsme měli relativně velké místo na sušení věčně mokrých svršků. Před spaním nás čekala pobožnost, kde nám farářka Radka Včelná začala povídat o biblickém Davidovi, který nás pak provázel až do nedělního rána.

Páteční den jsme si Davida představili jako pastýře. Děti měly za úkol během pobožnosti nakreslit co nejvíce Davidových ovcí. Poté jsme se už rozdělili do skupinek, které vyráběly ovečky z bambulek a ručně motané sýry. Myslím, že výroba sýrů byla pro všechny nová činnost a dopadla naprosto skvěle. Na sýrech jsme si pak všichni pochutnávali po zbytek dne. Protože předpověď hlásila oteplení, odpoledne jsme se vydali užít sněhu a děti stavěly důmyslné pevnosti ke sněhovým bitvám (jeden měl dokonce vlastní nemocnici), sáňkovaly nebo stavěly sněhuláky. Večer jsme od krále Davida mírně odbočili a podívali se na film o Jonášovi - kreslený písničkový film Dobrodružství pirátů v zeleninové zemi. Co by to ale bylo za kino bez popcornu? A tak jsme před filmem hledali po faře zatoulané popcornové ovečky...

Jak předpověď slibovala, tak se i stalo. Po sobotním probuzení jsme okny viděli jen poslední zbytky sněhu. Dobře, že jsme si ho ještě v pátek užili! Další vyprávění nám představilo krále Davida jako bojovníka proti Goliášovi a po pobožnosti byla celá skříň polepená obrázky strašlivých Goliášů. A protože jsme chtěli vyzkoušet, jaké je to střílet z praku (i když trochu jiného, než měl David), bylo potřeba si jej vyrobit ze dřeva, gumy a koženky. A mohlo se jít mířit na Goliáše. Ten na nás čekal na zahradě a všichni se do něj postupně trefili prakem rovnou mezi oči, stejně jako David.

Nedělní ráno už věstilo, že brzy pojedeme domů, a také, že už se jde zítra do školy. A tak dopoledne patřilo úklidu fary. Pak jsme se vydali na nedělní mši do katolického kostela, který je hned nad farou, a potom už jsme jeli unavení, ale spokojení domů.

Magdaléna Šrubařová, foto Alžběta Slámová

Vzdělavatelné odpoledne v Židenicích: O hříchu

Hřích. Naplňuje nám životy, vidíme ho všude, mluvíme o něm, zpovídáme se z něj, myslíme na něj... Nebo ne? Vytěsňujeme ho naopak někam úplně mimo vědomí, vlastně se nás ani tak moc netýká? A jak dlouho už vlastně lidstvo o hříchu mluví? Co tím slovem vůbec označujeme?

2. února odpoledne se v židenické modlitebně sešlo přes 30 lidí, kteří si některé z těchto otázek kladli. Čekaly je dvě zajímavé a hutné přednášky a následně velice bohaté pohoštění s příležitostí vyslechnutá témata ještě neformálně prodiskutovat.

Mgr. Jana Grollová PhD., historička z Ostravské univerzity, a Petr Gallus Th.D., vyučující na Evangelické teologické fakultě UK, nás seznámili s historickým i současným vnímáním hříchů, hříchu a lidské hříšnosti. Účastníci se dozvěděli, že sedmi smrtelných hříchů může být i šest nebo osm, že nebyly vždycky stejné, proč jsou vlastně smrtelné, jak je lidé v průběhu času různě zobrazovali, že hřích je parazit a má mimikry, že se liší od viny a že lepší než o něm mudrovat je zvednout se a bojovat proti němu.

Ostatně, celý záznam přednášek si můžete poslechnout na stránkách sboru zidenice.evangnet.cz.

Anna Fikejsová, foto Ben Skála

Plesem

V pátek 1. února se konal 3. ročník plesu brněnského seniorátu s podtitulem ples nejen evangelíků napříč generacemi. Sešlo se nás něco kolem 150 a využili jsme tak plný potenciál SVČ Lužánky, kde se ples konal. A že někdo neměl místo k sezení? To vůbec nevdává, na tanečním parketu je vždycky místa dost a časem se vám určitě nějaké místo uvolní. Celým plesem nás provázela kapela Maté vokaté a moderátorská dvojice Šimon Král a Gabča Šenková. K vidění zde byl i pár profesionálních tanečníků, jenž nám ukázal takové taneční sestavy, že bychom je nebyli schopni napodobit ani ve snu. Když vám na začátku moderátor

řekne již ohranou větou: „Možná přijde i kouzelník!“, nikoho tím moc neočaruje, jenomže efekt se výrazně změní, když ten kouzelník opravdu přijde. A tak se tomu stalo tady, kolem desáté hodiny, se na scénu dostavil Okouzlující Bohdan a předvedl svoje první vystoupení před publikem. Jeho výkon byl znamenitý a na kouzelníka, kterému je 16, vytasil doslova esa z rukávu. Jeho kouzla nebyla žádnou směsicí špinavých karetních triků, ale opravdu nad nimi zůstával rozum stát. Po kouzelnické show se ples vrátil do reality a taneční parket se zaplnil tancechtivými páry. Následovala tombola a kolem půlnoci se ti znavenější z nás již odebrali domů. Já byl jeden z nich, ale samotný ples trval až do druhé hodiny ranní. Akce se vydařila na výbornou, organizátoři nám připravili opravdu pestrý program a vše běželo jak na drátkách. Tento ples byl asi nejlepší, na kterém jsem byl, a už se těším na příští rok.

Tomáš Procházka

Nešpor v Blahoslavově domě

V neděli 17. února se v Blahoslavově domě konal další hudební nešpor. Po zahájení sestry farářky Jacobea nastoupil komorní sbor pro duchovní hudbu Ensemble Versus a vzápětí také soubor historických nástrojů Castello in Aria, v obsazení cink, housle, violy da gamba, cembalo, teorba, trombón. V jejich podání jsme pak slyšeli jedenáct vokálních a několik instrumentálních skladeb z období pozdní renesance a raného baroka. Ve středu hudebního programu zaznělo kázání sestry farářky. Více než stovka účastníků těchto bohoslužeb se rozcházela s pozváním k březnovému nešporu.

OVOCE DUCHA

Radost

Kdysi jsem byl pozván na nedělní oběd, a když hospodyně odešla pro něco do kuchyně, zeptal se mě pán domu: Chutná vám? Ta otázka mě zarazila, protože jsme ještě ani nezačali jíst. Ale než jsem stačil něco vykoktat, sdělil mi můj přísedící, že on sám chuť před několika lety ztratil a už nikdy si na ničem nepochutná.

Mezitím jeho manželka přinášela na stůl talíře se svíčkovou a již pouhý pohled stačil k tomu, aby se mi začaly sbíhat sliny. Ale ta úvodní otázka: Chutná vám? se mi vybavuje ještě po létech. Jaké to musí být jíst a nemít z jídla žádný požitek? To se pak člověk musí do jídla nutit, nestará se o to, co jí, a jistě ho nebaví ani mnohé řeči o jídle nebo o vaření. A i když se asi bez chutí dá žít, musí být takový život o něco podstatného ochuzený a v tomto ohledu nudný a šedý. Je jistě horší, když má někdo hlad a nemá co jíst, ale málo platné - chuť dodává jídlu a tedy i životu na zajímavosti, atraktivnosti, radosti a spokojenosti.

Vzpomněl jsem si na tu příhodu, když jsme probírali v biblických hodinách knihu Kazatel, a tam jsme objevili tyto verše: *Hle, co jsem shledal: Je dobré a pěkné, aby člověk jedl a pil a měl se dobře při veškerém klopotném pachtění pod sluncem v časných dnech života, které mu dal Bůh, neboť to je jeho podíl. Tak je tomu s každým člověkem; to, že mu Bůh dal bohatství a poklady i možnost užívat jich, brát svůj podíl a radovat se při svém pachtění, je dar Boží. Ten totiž příliš nemyslí na dny svého života, protože Bůh oblažuje jeho srdce radostí. (Kaz 5,17-19)*

Uvědomil jsem si, že radost znamená něco jako pochutnat si na životě. Nejspíš by se dalo žít i bez radosti, ale byl by to život o hodně ochuzený, nudný a šedý. A tak jako je chuť jeden z pěti smyslů, který můžeme ztratit, je radost dar, o který se můžeme snadno připravit. Radost není samozřejmá, je to něco navíc, jakýsi návodavek, nebo dnešním jazykem bonus, který je však důležitý a podstatný a činí náš život zajímavý, strhující a nádherný.

Radost je cenná a jedinečná v tom, že ji člověk prožívá tady a teď. Často se dnes mluví o smyslu života. Člověk potřebuje vědět, proč žije a jaký má jeho život cíl. Třeba pomáhat lidem. Vychovat děti. Předat své znalosti a zkušenosti. Vytvořit umělecké dílo. Takový smysl života však bývá poměrně vzdálený. Často ho spatříme teprve zpětně a dlouho bývá nejistý. Proto tolik toužíme po

průběžném uznání a pochvale od druhých. Ale příliš často se nám jich nedostává.

Radost je na rozdíl od smyslu života bezprostřední a okamžitá. Radost není veliký a vzdálený cíl, ale úžas okamžiku. Radost je krátká, ale můžeme si ji užít tady a teď. Je to jakoby záblesk Božího království, které v plnosti teprve přijde, ale nás zasáhlo už v této konkrétní chvíli a okamžiku. Radost sice nemůžeme zadržet a uchovat, ale můžeme se na ni těšit. Je jako mana na poušti. Ráno ji posbírali a nasýtli se, ale v poledne roztála. Jenže padala každý den znovu!

Když se říká: „Musel jsem si udělat radost“, je to podobné jako s tvrzením: „Musel jsem se pochválit.“ Člověk si může udělat radost sám a umí se i pochválit, ale není to úplně ono. Je to umělé, vynucené a objednané. Není to ta pravá radost, která je pro nás vždycky překvapením. Poctivá radost je nečekaná, neplánovaná, spontánní a darovaná. Nestydíme se to říci: Radost je dar od Pána Boha.

I když by se dalo a někdy se i musí jíst bez chuti, dalo by se a někdy se i musí žít bez radosti. Ale nevím, nevím, jak dlouho bychom takový život vydrželi. Zda by se nám alespoň bez občasných zážitků radosti podařilo vzdorovat těžkostem a trápením. V tomto smyslu je radost veliká Boží pomoc, kterou dostáváme, aniž jsme si ji zasloužili.

Na radost nemáme právo ani nárok. Na radost musíme umět čekat. Radosti se musíme otevřít, přijmout ji, oddat se jí, jinak nás tento dar mine a ztratí se nám v překotném běhu života.

Jestliže nám Pán Bůh dává radost, aby nám život zpříjemnil, okořenil a ovoněl, co můžeme udělat pro to, abychom si tohoto daru užili a zbytečně se o něj nepřipravili?

Radost je možné objevovat. Přiznejme si, že naše myšlenky se často obírají pouze samými úkoly, starostmi, obavami a povinnostmi. Jedeme třeba autem a v hlavě nám šrotuje, co všechno musíme udělat a zařídit, takže ani nevnímáme, jak je venku, koho míjeme a co se kolem nás děje. A ono je třeba krásně. Svítí sluníčko, kvetou stromy a zpívají ptáci. Jen trouba by se neradoval! Ale my z té krásy kolem nás často nic nemáme. Přitom by stačilo tak málo. Dívat se kolem sebe. Přijmout tato (někdy i docela nápadná) znamení, která nám Pán Bůh dává, aby nás vysvobodil z našich starostí a učinil nám život lehčí, snadnější a nadějnější.

Jindy nám radost od Boha přinesou lidé, kteří nás něčím překvapí, něco nám darují, něčím nás potěší, za něco pochválí nebo se na nás „jen“ usmějí. Ale i tady je možné se uzavřít, obrnit, naštvat a předem si tuto radost pokazit nebo dokonce zakázat. A přitom platí, že největší radost máme z toho, když uděláme radost druhým.

A jak souvisí radost s vírou? Jsou věřící lidé radostnější, nebo si to jen namlouváme? Radost dává Bůh všem lidem bez rozdílu, tak jako jeho slunce svítí na spravedlivé i nespravedlivé. A přece nám víra k radosti pomáhá, neboť rozšiřuje důvody, které nás k radosti vedou a povzbuzují. Skoro by se dalo říci, že člověk, který věří, že Boha potkááme v Ježíši Kristu, má k té radosti důvod stále a nemusí na ni pouze čekat. Ale není to tak docela pravda, protože i víra se musí stále obnovovat. Takže ani věřící lidé nejsou a nemohou být stále jen rozesmátí a usměvaví. Ale známe cestu, která nás k radosti přivede. Víme, že Boží odpuštění a přijetí nás k té radosti dovede, i kdyby kolem nás bylo mnoho temného, protivného, skličujícího a nepřátelského.

Radost jako dar Ducha svatého nám může být dána i tam, kde se jiní nemají z čeho radovat. Takových chvil našťěstí není mnoho. Ale jsou. A právě tehdy dar radosti, kterou nás Bůh navštíví a potěší všemu navzdory, nejvíc oceníme a leckdy dá nám doslova sílu přežít.

Jiří Gruber

ZPRÁVY Z FILIPKY

Děti

Škola prochází horkou fází kampaně zaměřené na získání žáků do dvou tříd, které chce v září 2019 otevřít. Plánovaný ideální stav předpokládá cca 20-26 dětí v každé třídě, tedy celkem 40-50 dětí. Půjde o děti do 1.-4. třídy (třídy budou věkově smíšené).

Zájem o školu lze odhadovat z předběžného dotazníku. Ten zatím vyplnilo 35 rodičů, z toho jde ve 25 případech o rodiče dětí do první třídy.

Další informaci poskytuje účast na přípravném kurzu pro předškoláky - z osmi plánovaných setkání proběhlo první, s účastí 12 dětí.

S rodiči, kteří projevíli zájem o Filipku, jsou vedeny osobní rozhovory, ředitelka nabízí možnost setkání každých pátek od 14 do 18 hodin v budově školy.

Zápis je vypsán na 5. a 6. dubna, pokud se první třída nenaplní, vypíšeme druhý termín koncem dubna.

Děti do 2.-4. ročníku mohou na Filipku přestoupit až k 1. 9. Rodiče ale mohou přestup domluvit už nyní nebo později během jara či léta, nejsou

limitováni termínem zápisu. Naším cílem je zaměřit se nyní na oslovení rodičů těchto starších dětí.

Tým

Na přípravě Filipky spolupracuje poměrně široký tým lidí, podílí se na přípravě pedagogické koncepce školy, fundraisingu, propagaci školy, tvorbě webu, vizuálního stylu aj. Někteří jsou placeni (spíše menšími částkami) z grantu z programu DaRP, většina ale pracuje na dobrovolnické bázi. Řada lidí se také zapojila do brigád při sanaci a přípravě interiérů školy. Při přípravě pedagogické koncepce jsme absolvovali dvě víkendová soustředění a několik celodpoledních setkání, další soustředění je plánováno na březen.

Klíčový tým: budoucí učitelé - pro září 2019 bude třeba 2-4 učitele (v závislosti na počtu přijatých dětí). V tuto chvíli je tým téměř kompletní, bude se doplňovat (z uchazečů, kteří již projevili zájem) během jara, jakmile bude známo, pro kolik dětí Filipka na podzim otevře. Kromě učitelů bude třeba pravděpodobně také přijmout několik pedagogických asistentů a vychovatelky do družiny, o všechny tyto pozice se hlásí zájemci, se všemi jsou vedeny pohovory.

Materiální zázemí

Budova školy je v pronájmu na 5 let od MČ Brno Židenice. V 7-8/2018 jsme zrekonstruovali sociální zařízení (finančně zajištěno půjčkou od ČCE s odloženou lhůtou splatnosti). Budova je ve špatném stavu, a proto intenzivně jednáme s radnicí o zahájení plánované rekonstrukce fasády a výměny oken. Vnitřní sanace provádíme z větší části svépomocně, zčásti budou realizovány stavební firmou. Jedna třída z pěti je díky pomoci brigádníků již zcela hotová (sanační omítky, výmalba, nátěry oken).

Škola zakoupila vybavení původních nájemců, získala tak dostatečné množství IT techniky, tabule a nástěnky, a také část potřebného nábytku. Z prostředků získaných od Nadačního fondu Filipka jsme začali doplňovat nábytek vhodné velikosti (stavitelné stoly a židle). Velké náklady bude představovat vybavení jídelny a výdejny, šatny, vybudování hřiště a zařízení dvora, vybavení dílny (Ateliér Filigrán), nákup učebnic, školních pomůcek a hudebních nástrojů a také pořízení přístřešku do zahrady EA v Líšni, kde bude jedenkrát v týdnu probíhat výuka venku.

Finanční potřeby a zdroje

Škola je zapsána v Rejstříku škol a školských zařízení MŠMT. Díky tomu bude od 1. 9. 2019 její provoz z velké části hrazen z financí ze státního rozpočtu, doplněných o vybírané školné. Aby však Filipka mohla děti přijmout, stojí před námi ještě řada úkolů, které jsou finančně náročné. Větší část potřeb školy je zatím hrazena z grantového systému ČCE a z darů fyzických i právnických osob. O podporu žádáme statutární Město Brno, Jihomoravský kraj a různé soukromé nadace. Pracujeme na přípravě sbírkové kampaně na portále Hit hit. Systematicky usilujeme o to, abychom pro Filipku zajistili potřebné finanční zdroje.

O škole:

Škola příběhem - církevní základní škola

Filipínského 1, Brno-Židenice, 615 00

<https://www.proglas.cz/program/detail-poradu/2019-01-29-16-00-00/>

<https://program.rozhlas.cz/zaznamy#/pardubice/2019-02-09>

pořad Mezi nebem a zemí, začátek reportáže o Filipce v čase 09:08,10

www.skolafilipka.cz

<https://www.facebook.com/SkolaFilipka>

Filipka

nová základní škola nabízí

přípravné kurzy pro budoucí prvňáčky

vždy ve středu od 6. února do 3. dubna
od 16 do 17 h na Filipínského 1 v Židenicích.

Milé děti, milí rodiče,
zveme Vás na setkání předškoláků, kde se budeme společně
připravovat na opravdovou školu.

Kromě toho, že budeme chystat ruce na psaní, uši na poslouchání,
nohy na skákání a pusu na mluvení, dozvíte se i mnohem zajímavější
věci. Třeba to, jak je důležité kamarádství, proč se nám žije lépe, když
je kolem plno legrace, a že učit se můžeme všude a vždycky.

Budou nás provázet ty nejpovolanější osoby – postavičky z dětských
knížek: Muminek, zajíc Jácíček, žabáci Kvak a Žbluňk, kluk Petr Pan,
jezevec Chrujda, lichožrout Hihlík, medvídek Pú a veselá holka Pippi
Dlouhá punčocha.

Kurzy povede zkušená paní učitelka. Ve středu 13. 2. setkání nebude.
Těšíme se na Vás!

Zápis do 1. třídy:

pátek 5. dubna od 14 do 18 hodin,
sobota 6. dubna od 10 do 14 hodin.

Přijímáme také děti do 2. až 4. třídy.

Filipka

Škola příběhem — církevní základní škola

www.skolafilipka.cz

Vina: Prométheovský úděl, Lawrence H. Staples

Jsem začtená do knihy jungiánského psychoterapeuta Lawrence H. Staplese, která se jmenuje „Vina: Prométheovský úděl“.

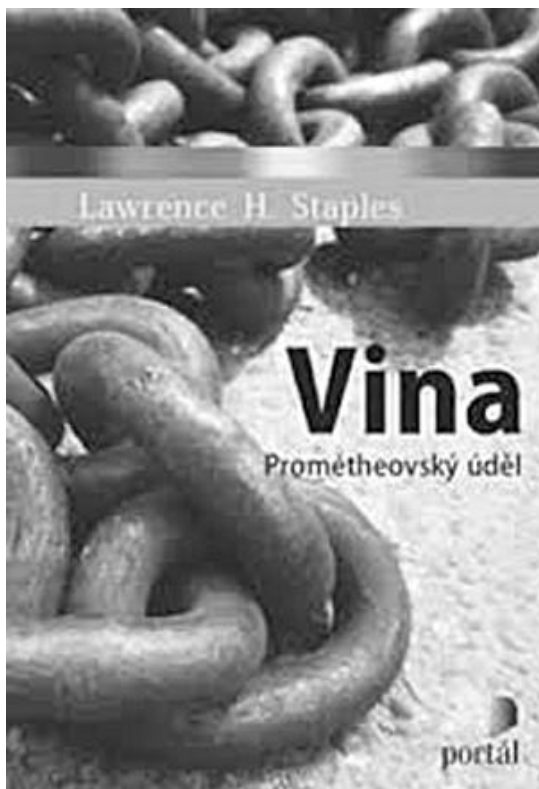
Pocity viny mě provázejí celý život. Cítím se provinile za to, co jsem udělala anebo neudělala, řekla nebo neřekla, za to, co jsem prožila nebo neprožila, chtěla nebo nechtěla. V původním znění se kniha jmenuje: *Guilt with the Twist, the Promethean way*. Twist znamená otočit anebo obrátit anebo také kousek ovoce, onu jahůdku nebo brusinku, kterou házíme do šampaňského. Anglický název tedy napovídá, že vina může vést k obratu nebo dokonce přinést do života překvapivě něco štavnatého. To mě zaujalo. A tak jsem po knize sáhla - již před dvěma lety. Pečlivě jsem si ji tehdy přečetla, podtrhala, pak jsem ji někomu půjčila a už se mi nikdy nevrátila zpátky. Na konci minulého roku jsem si ji tedy pořídila znovu, opět jsem se do ní začetla a díky chabé paměti se z ní raduji jako poprvé.

Opět si podtrhávám.

Nejspíš ji zase někomu půjčím.

Obsah je na první pohled mile kacířský - a povzbudivý. Obsahuje názvy kapitol jako „Hřích a duševní růst“, „Úloha viny v tvořivosti a duševním vývoji“, „Hřích, vina a vlastní rozvoj“.

Z biblického podání víme, že hřích nás zbavuje pokoje, celosti, rozpolcuje nás. Staples mluví o hříchu jako psychoterapeut a v jeho knize „hřích“ (a s ním související pocity viny), zahrnuje vše, co v nás vyvolává dojem, že jsme bezcenní a špatní. Takto prožívaná vina může být mocnou překážkou pro lidský vývoj, neboť je „zakázáno mnoho z toho, čeho je zapotřebí k plnému prožívání života“.

V jednotlivých podkapitolách se pak věnuje oblastem, se kterými máme často spojený pocit viny. Je to oblast sexu, která je u mnoha lidí stále obsazena vinou navzdory poměrně svobodnému společenskému přístupu. Staples zmiňuje ze své praxe prožitky lidí, kteří cítí vinu při odhalení svého nahého těla, flirtování, nošení vyzývavého prádla, experimentování s pozicemi nebo masturbaci. Jejich sexuální vývoj byl narušen často pouhou nevyřčenou implikací, že sex je „špatný“.

Paradoxní vinou, kterou se Staples zabývá, je vina z opuštění. Tedy vina, kterou hluboce prožívají lidé, kteří v dětství byli opuštěni pečující osobou, dáni k adopci nebo do ústavní péče. Pocit opuštěnosti, nabytí dojmu, že nejsem hoden lásky, je jeden z nejbolestivějších zážitků v lidském životě a vede k pocitům viny, deprese a úzkosti.

Další kapitoly se věnují vině, kterou lidé téměř vždy prožívají při rozvodu. Člověk má dojem, že k rozvodu nemuselo dojít, kdyby prostě udělal něco jinak, a tak se tu pocity viny mísí s pocity selhání. Vinu prožíváme také, když chováme negativní pocity vůči rodičům. Realistický postoj vůči nim často dozrává až přijetím „nesnesitelné ambivalence lásky i nenávisť“. Připomnělo mi to větu jednoho našeho terapeuta ve výcviku, že ke zdravému vývoji patří projití třemi deziluzemi: o sobě, o svých rodičích a o svých dětech.

Velká část knihy se věnuje terapeutické práci s vinou. Pocity viny někdy ukazují k důležitým částem naší osobnosti, které jsme potlačili, nežili, a které se (často v polovině života) začnou hlásit o slovo. Staples nabízí možnosti, jak tyto části objevit, integrovat a získat tak další díl ztracené vnitřní celosti. Tyto cesty mnohdy vedou skrze bolestivé životní krize, které mohou být zpracovány prostřednictvím tvořivé práce s vlastními pocity a sny nebo v umění.

Poslední část knihy je o zmírňování ran způsobených vinou. Mluví o zpovědi a katarzi, odčinění, přijetí odpuštění.

Knihy je velmi čtivá, doplněná množstvím příkladů z praxe. Vina člověka zraňuje, ale práce s vinou, její přijetí, zpracování a odčinění, také má potenciál ho proměnit a zlidštit.

Jako duchovní si myslím, že vina a hřích mají paradoxní povahu. Na jedné straně nás od Boha vzdalují. Na druhé straně Kristus je přitahován hříšníky, sám k nim přichází a vrací jim skrze odpuštění ztracené zdraví, vnitřní pokoj a celost. Staples psychologickým jazykem potvrzuje tuto povahu hříchu a viny, která jizví náš život, který bychom tak rádi uchovali hladký, čistý a bez viny. Vinou se stáváme členy klanu zjizvených. A na druhé straně nás vina zlidšťuje, její vyznání sceluje a skrze ni se stáváme členy klanu hříšníků drahých Kristu.

(Lawrence H. Staples, *Vina: Prométheovský úděl* (Guilt with a Twist: The Promethean Way), 2016, Portál)

Gabriela Horáková

Radujte se a jásejte

*Apoštolská exhortace
(Pokračování)*

Posvěčující činnost

26. Není zdravé oblíbit si mlčení a nenávidět setkání s druhým, přát si odpočinek a odmítat činnost, vyhledávat modlitbu a podceňovat službu. Všechno může být přijato a integrováno jako součást vlastní existence v tomto světě a stát se součástí cesty posvěcování. Jsme povoláni žít rozjímavě také uprostřed činnosti a posvěcujeme se v zodpovědném a velkodušném plnění svého poslání.

28. Nasazení podnícené úzkostí, pýchou a potřebou ukázat se a vládnout, zajisté nebude posvěčující. Vyzváním je žít vlastní darování tak, aby úsilí mělo evangelní smysl a stále více bylo ztotožněno s Ježíšem Kristem. Proto se často mluví např. o spiritualitě katechisty, spiritualitě diecézního kléru, spiritualitě práce. Z téhož důvodu jsem uzavíral exhortaci *Evangelii gaudium* pojednáním o spiritualitě poslání, encykliku *Laudato sí* ekologickou spiritualitou a *Amoris laetitia* spiritualitou rodinného života.

29. Neznamená to pohrdat chvílemi pokoje, samoty a ztišení před Bohem. Naopak. Neustálé novinky technologických nástrojů, přitažlivost cestování a bezpočet konzumních nabídek někdy nedávají prostor Božímu hlasu. Všechno vyplňují slova, povrchní záliby a stále se stupňující lomoz. Tam nekraluje radost, nýbrž nespokojenost toho, kdo neví, proč žije. Jak tedy neuznat, že potřebujeme zastavit tento horečnatý běh, abychom našli osobní prostor, který je někdy bolestivý, ale vždycky užitečný, a nastolili tak upřímný dialog s Bohem? Jednou budeme muset pohlédnout do tváře pravdy o sobě samých, abychom se dali prostoupit Pánem, a ne vždycky toho lze dosáhnout, „nespatříme-li kraj propasti toho nejtísňivějšího pokušení, nezakusíme-li závráž hloubky nejzoufalejší opuštěnosti, neocitneme-li se absolutně sami na vrcholku té nejradikálnější samoty“ (Carlo Maria Martini, *Le confessioni di Pietro*). Tak objevíme velké motivace, které nás pohánějí, abychom svoje povinnosti žili až do dna.

30. Nástroje zábavy, které se vnucují v nynějším životě, nás rovněž vedou k absolutizaci volného času, ve kterém můžeme ona zařízení, skýtající povyražení a povrchní radosti, používat neomezeně. (Je však třeba rozlišovat povrchní zábavu od zdravého odpočinku, který nás v rozjímavém duchu ochoty

otevřít druhému i realitě.) Následky toho doléhají na naše poslání, slábnou naše závazky a začíná ochabovat služebná ochota a velkodušnost. Znetvořuje se duchovní zkušenost. Copak může být duchovní horlivost zdravá, pojí-li se s mrzutostí při šíření evangelia anebo ve službě druhým?

31. Je zapotřebí ducha svatosti, který pronikne samotou i službu, niternost i evangelizační nasazení tak, aby každý okamžik byl výrazem lásky prokázané před Božím pohledem. Takto se každý moment stane schůdkem na cestě našeho posvěcování.

Živější, lidštější

32. Neměj strach ze svatosti. Neodejme ti síly, život a radost. Zcela naopak, protože se staneš tím, kým tě zamýšlel Otec, když tě stvořil, a budeš věrný svému vlastnímu bytí. Závislost na Něm nás osvobozuje od otroctví a přivádí k uznání naší důstojnosti. Tato skutečnost se ukazuje na svaté Josefině Bakhitě, která „byla unesena, prodána do otroctví v útlém věku sedmi let a značně trpěla v rukách krutých majitelů. Nicméně pochopila hlubokou pravdu, že Bůh a nikoli člověk je pravým pánem každé lidské bytosti, každého lidského života. Tato zkušenost se stává zdrojem velké moudrosti této pokorné dcery Afriky“ (Jan Pavel II., Homilie při kanonizaci, 10.2000).

33. Každý křesťan se v míře svého posvěcení stává pro svět užitečným. Biskupové západní Afriky nás učí: „Jsme povoláni dávat se evangelizovat v duchu nové evangelizace a evangelizovat tím, že podpoříme všechny pokřtěné, aby přijali svoji roli být kdekoli solí země a světlem světa“ (RECOWA-CERAO, Pastorační list na závěr II. plenárního zasedání, Accra, 29. 2. 2016).

34. Neměj strach mířit co nejvíce nahoru, dát se milovat a osvobodit Bohem. Neměj strach dát se vést Duchem svatým. Svatost tě nečiní méně lidským, protože je setkáním tvé slabosti se silou milosti. Jak říkal Leon Bloy, v životě vlastně „existuje pouze jediný smutek, totiž nebýt svatým“ (Chudá žena, II,27, Paříž 1897).

Vydáno ve Vatikánu 19. března 2018 v šestém roce pontifikátu papeže Františka.

Přeložil Milan Glasser, redakčně upraveno a kráceno.

Exhortace má úvod a 5 kapitol, které jsou rozděleny do 177 číslovaných odstavců, jejichž čísla zachováváme.

(Pokračování v příštím čísle)

MODLITBY V POLARIZOVANÉ DOBĚ

V minulém čísle Setkávání jsme psali o textu pro letošní Alianční týden modliteb, který vydala Česká evangelikální aliance a nese název Modlitby v polarizované době. Zabývá se aktuálními tématy, která přinášejí rozdělení do společnosti i do církve a v nichž je i pro nás křesťany leckdy těžké naslouchat s respektem jiným názorům a postojům. Dnes přinášíme další kapitolu.

STRACH Z IMIGRACE MUSLIMŮ

Iz 8,11-13 Vždyť toto mi řekl Hospodin, když mě uchopil za ruku a varoval mě, abych nechodil po cestě tohoto lidu: Neříkejte spiknutí všemu, čemu tento lid říká spiknutí; toho, z čeho má on strach, se nebojte a nestrachujte. Hospodin zástupů - jen on vám budiž svatý; jen jeho se bojte, ať on je předmětem vaší bázně.

Dt 10,17-19 Vždyť Hospodin, váš Bůh, je Bůh bohů a Pán pánů, Bůh veliký, všemocný a vzbuzující bázeň, který nebere ohled na osobu a nepřijímá úplatek, ale zjednává právo sirotku a vdově, miluje hosta a dává mu chléb a šat. Milujte tedy hosta, neboť jste byli hosty v egyptské zemi.

Strach z muslimů a islámu je hlavní překážkou, proč křesťané v Evropě s muslimy nesdílí evangelium a své životy. Podle průzkumu ČEA dokonce 44 procent českých evangelikálů považuje muslimskou imigraci za hlavní hrozbu pro Českou republiku. Není nic špatného se obávat muslimů, kteří propagují násilí a terorismus a jejichž jediným cílem je zničit svobody, na nichž je Evropa založená. Bylo zcela normální, že se Ananiáš bál arci-pronásledovatele křesťanů Saula. Většina evropských muslimů ale nejsou ani teroristé ani radikální islamisté, kteří by chtěli násilím prosadit nadvládu islámu nad Evropou.

Až příliš mnoho strachu z muslimské imigrace přitom pochází z nejrůznějších konspiračních teorií. Jednou z nejvlivnějších konspiračních teorií, která se mezi křesťany i nekřesťany uchytila, ač mnozí neznají její skutečný název ani původ, je tzv. teorie Eurábie. Její autorkou je Gisele Littmanová píšící pod jménem Bat Ye'or, která v roce 2005 napsala knihu Eurábie: Euroarabská osa. Littmanová a mnoho proponentů této konspirační teorie jsou přesvědčeni, že evropští muslimové chtějí nastolit nadvládu islámu v Evropě ve formě islámského chalífátu, přijmout právo šarí'a jako novou ústavu, a hlavním nástrojem získání nadvlády jim má být především vyšší plodnost a imigrace muslimů. Původní teorie byla založena na tvrzení, že evropští politici v sedmdesátých letech uzavřeli dohodu s arabskými státy, že se výměnou za ropu obrátí proti Izraeli a přijmou muslimské imigranty. Evropa podle této teorie nakonec bude zcela islamizována masivní plánovanou imigrací a vlastně kolonizována. Muslimové vytvoří no-go zóny, poté získají většinu nad městy, pak politickou většinu a

evropští politici nebudou s to agresivním nárokům muslimů odolávat a muslimská kultura nakonec zcela vytlačí demokracii i západní a křesťanské hodnoty. Eurábie se stane centrem světového džihádu s ohromnými ekonomickými zdroji. To vše je pak skrytě plánováno evropskými elitami, takže se strach z muslimů navíc kombinuje s euroskepticismem.

Je notoricky známé, že konspirační teorie je těžké dokazovat a vyvracet. Korigovat nepravdy či polopravdy ne vždy funguje v přesvědčování druhých. Plodnost muslimů je skutečně vyšší než v obecné populaci, ale postupně se v dalších generacích začíná blížit populačnímu průměru. Stejně tak není zcela jasné, proč by elity EU usilovaly o islamizaci Evropy, která by zlikvidovala i je samotné. Ale v tom asi není jádro naší reakce na strach z muslimů. Ano, jejich integrace v Evropě se v mnoha místech nedaří, radikalizovaní islamisté představují bezpečnostní hrozbu, velká část politické DNA islámu není kompatibilní s demokratickými principy, existují studie tajných šaría'tských soudů ve Velké Británii i jinde, ale jak reagovat jako křesťané s myslí upřenou na Hospodina?

Inspirací v tomto ohledu může být prorok Izajáš. I v Izajášově době se lidé báli, že přijdou o vše, co je jim drahé, byli vyděšení a v obavách z cizího nebezpečí. V takových dobách je ideální podhoubí pro konspirační teorie. Bůh ale Izajáše varuje: „Neříkejte spiknutí všemu, čemu tento lid říká spiknutí; toho, z čeho má on strach, se nebojte a nestrachujte. Hospodin zástupů - jen on vám budiž svatý; jen jeho se bojte, ať on je předmětem vaší bázně.“ Tyto verše ukazují na účel mnoha konspiračních teorií - jejich cílem je vyvolat strach - strach z lidí a paniku. Stejně ale ukazují na řešení, kterým je bázeň před Hospodinem. Čím více je předmětem našeho strachu bázeň před Hospodinem, tím větší odolnost máme před předsudky, obavami a konspiracemi všeho druhu. Jen v důvěře v Boha jsme schopni důvěřovat i síle Kristova evangelia a našich hodnot. Přistupovat realisticky ke skutečným problémům a řešit je, i být činiteli pokoje uprostřed neklidu a sdílet evangelium s muslimy kolem nás.

Modleme se:

Za to, aby naše bázeň před Hospodinem a blízkost a důvěra v něj přemáhala veškerý strach i konspirační teorie.

Za odvahu pro křesťany obrácené z muslimského prostředí. Za jejich ochranu i moudrost, jak žít, i když je jejich rodiny zavrhly nebo jsou ohroženi na životě.

Za uprchlíky v České republice. Aby jim církev byla pomocí a domovem tam, kde je třeba.

Za čínské křesťanské žadatele o azyl v ČR. Za spravedlnost a Boží milost v celém procesu u odvolacích soudů. Za štědrost naší země vůči těm, kdo u nás hledají útočiště před pronásledováním a válkou i moudrost v tom, jak je integrovat a pomoci jim pochopit a ctít naši kulturu a právo.

Za Evropu a její ochranu před rostoucím nacionalismem, xenofobií a populismem.

připravila Radka Včelná
(Pokračování v příštím čísle)

ZAÚJALO NÁS

Kdo jsou mennonité

Jistě víte, že už více než 20 let posílá bratrský sbor z Basileje svůj žlutý časopis na faru prvního brněnského sboru. V poslední době bývá pověšen na nástěnce před sborovým sálem a je každému k dispozici. V prvním letošním čísle jejich časopisu je zmínka o setkání členů Francouzské reformované církve s basilejským společenstvím mennonitů v rámci Týdne modliteb za jednotu křesťanů. Protože u nás se o tomto hnutí moc neví, přečtete si krátkou charakteristiku, kterou v časopise uvádí pracovnice sboru Agnes Kauffmann.

Pojmenování mennonité pochází od jména holandského pastora Menno Simonse, který se přihlásil k reformaci a hnutí založil. Mennonitská společenství se objevila v Německu, Holandsku, Alsasku a Švýcarsku již na počátku XVI. století, tedy v době Lutherovy reformy církve. Stejně jako ostatní protestantské církve kladou mennonité důraz na četbu a studium Bible, formu bohoslužby oprostili od některých praktik tehdejší doby a podobně jako novokřtěnci trvají na vlastním rozhodnutí a postoji svých členů. Proto nekřtí malé děti, nýbrž jen dospělé. Svě členy vedou k odmítání násilí. V lednu 1847 se Basilej stala prvním kantonem, kde si mennonité směli vybudovat „dům modlitby“ a konat tam bohoslužby. Toto společenství je tam dodnes.

Důraz, který mennonité kladou na četbu Bible, mohu dosvědčit z vlastní zkušenosti. Když v roce 1996 navštívil náš pěvecký sbor Cantate Domino Basilej, zpívali jsme také na statku spravovaném mennonity v nedaleké vesnici. Uprostřed umývárny před toaletami stál pěkný pultík a na něm otevřená Bible. A to na 13. kapitole epištoly Pavlovy ke Korintským, takže jsem si mohla i v tomto prostředí přečíst Pavlovu krásnou a známou charakteristiku lásky. A docela mě to potěšilo.

Lída Marková

Severní Čechy 1 (Liberec - Chřibská)

Předloni jsme se zúčastnili týdenního putování po severní části naší republiky, které organizoval Petr Vachut z Klubu českých turistů Fénix, Brno-Medlánky. Pořadatel zajišťuje levné ubytování ve školních tělocvičnách, převáží zavazadla a navrhuje každodenní trasu v různých stupních obtížnosti.

Naše putování začalo v pátek v Liberci, kam jsme podvečer dojeli vláčkem. Ubytovali jsme se v tělocvičně jedné základní školy a vyrazili do centra města. Liberec, nyní stotisícové město mezi Ještědským hřbetem a Jizerskými horami, za svůj rozvoj vděčí textilnímu průmyslu v 18. a 19. století. Kolem hrázděných Valdštýnských domků ze 17. století (nejstarší dochované obytné domy ve městě) jsme došli na hlavní náměstí Dr. Edvarda Beneše, kterému vévodí symbol města: novorenesanční radnice s vysokou věží. Před ní na chodníku stojí plastika změtí těl ve tvaru 3,5 m vejce Petra Zubka *Meteorit 2017*. Z náměstí vede pasáž do zaskleného moderního nákupního centra s dinosaurem na střeše. Dál jdeme kolem zastávky autobusů *Snídaně obrů* k nové knihovně se synagogou a *Lavičkou Václava Havla*. Z mnoha dalších zajímavostí zmíním *Památník obětím komunismu*, který má tvar velkého stojícího zrcadla. Text v dlažbě u paty pomníku: *Sám sobě hledej, zda svobodu bráníš, ctíš nebo*

omezuješ je čitelný odrazem v dolní části zrcadla.

V sobotu je našim cílem Ještědský hřbet. Ráno popojíždíme tramvají do Horního Hanychova, centra lyžařského sportu s řadou lanovek a skokanským areálem. Zde se konalo mistrovství světa 2009 v klasickém lyžování. Nad námi se tyčí hora Ještěd vysoká 1012 m, cíl turistů mnoha generací. Vede na něj kabinová lanovka Českých drah, my však stoupáme pěšky kolem *Vířivých kamenů*, skalní věže vyčnívající z lesa místní horolezci pojmenovali podle známých alpských štítů jako Malý Matterhorn, Breithorn, Monte Rosa a další. Vrchol Ještědu zdobily po staletí kříže (předposlední nechal tajně uřezat komunistický tajemník), později chata a rozhledna. Od roku 1973 zde stojí 94

m vysoký vysílač ve tvaru rotačního hyperboloidu. Stavba, dílo architekta Karla Hubáčka a statika Zdeňka Patřmana, byla vyhlášena českou technickou stavbou století. Hotel i rozhledna byly zavřeny, vyhlídka z ochozu nám musí stačit. Na jedné straně jsou vidět Jizerské hory a Krkonoše, na druhé velká část středních Čech až po Říp a sopečné kužely Českého ráje a Středohoří.

Jdeme dál po Ještědském hřebenu na jihovýchod k Rašovce. Občerstvení jsme našli až v restauraci Obří sud - část budovy má tvar položeného sudu přes čtyři podlaží. Zde opouštíme Ještědský hřeben a překračujeme železnici i dálnici a stoupáme do obce Milíře. Je tu památník obětem prusko-rakouské války a císařský kámen připomínající návštěvu Josefa II. Nad ním stojí obnovená ocelová rozhledna. Překračujeme tramvajovou linku spojující Jablonec s Libercem a stoupáme na Prosečský hřeben se starou kamennou rozhlednou v lese. Ještě při sestupu, i když zrovna přšelo, jsme se osvěžili v lesním rybníku a tramvaj se vrátili do Liberce.

V neděli jsou na programu Jizerské hory. Vlakem jsme popojeli do Josefova Dolu. Za deště procházíme úzkým údolím naučnou stezkou Gustava Leutelta, místního rodáka a spisovatele. Jdeme kolem sklárny proti proudu říčky Kamenice, která vytéká z vodárenské nádrže Josefův Důl. V sousedním údolí Bílé Desné byla vybudována také přehrada, v roce 1916 se však hráz protrhla a zaplavila obec Desnou pod ní, zahynulo přitom 63 lidí. Kolem přehrady jdeme ke sklářské osadě Kristiánov na hřebeni hor, ze které zůstal jen hřbitov, stavení s muzeem a základy několika domů. Přecházíme hřebenem Holubníku a Štolpišskou silnicí klesáme do Hejnice. Po dešti Štolpišský vodopád byl zvláště působivý, teklo jím hodně vody. Dole nad silnicí na skále je deska s portrétem

císařovny Alžběty zvané Sisi, kterou po jejím zavraždění nechal zhotovit velkopřemyslník Max Richter, i když Sisi zde nikdy nebyla.

V centru Hejnic právě probíhaly hojně navštívené Hejnické slavnosti, na pódiu zpíval Ivan Mládek. Centrem městečka je Františkánský klášter a velký poutní barokní kostel *Navštívení Panny Marie*. V dubnu 1950 v rámci Akce K byl z kláštera vytvořen internační tábor pro řeholníky, kteří byli nuceni pracovat v blízkých továrnách. Chátrající klášter po roce 1989 prošel rekonstrukcí a v roce 2001 se otevřel jako *Mezinárodní centrum duchovní obnovy*; konají se zde různá setkání včetně vědeckých konferencí.

Pondělí bylo dnem přesunu. Autobusem jsme přešli do městečka Svor a vystoupali serpentýnami na 759 m vysokou horu Klíč, dominantu nad městem Nový Bor. Z ostrého skalnatého znělcového vrcholu je nádherný rozhled na všechny strany. Scházíme dolů a pokračujeme po hřebeni Lužických hor na sever. Než začneme stoupat na horu Jedlovou, odbočujeme ještě na blízkou zříceninu gotického hradu Tolštejn, který hlídal obchodní cestu přes Lužické hory. Je zde restaurace a na dvou skalních věžích nad ní pěkná vyhlídka.

Asfaltovým chodníkem stoupáme na Jedlovou vysokou 774 m. Je to třetí nejvyšší vrchol Lužických hor. Proti nám sjíždí na pronajatých koloběžkách mládež i celé rodinky. Na plochem vrcholu vedle hospody je stará kamenná rozhledna s kruhovým rozhledem a lanový park. Sestupujeme, cesta se táhne, od nádraží Chřibská je to do Chřibské ještě 4 km. Konečně jsme mezi domy. Vítá nás reklama sklárny v Horní Chřibské: *hand-made glass vyrábí od roku 1414*. Ještě přes kopec, na kterém stojí podstavec pro střelecký terč, na který stříleli z kuše členové střeleckého spolu založeného v 16. století. Konečně jsme na náměstí v Chřibské, tělocvična základní školy nám poskytne nocleh pro další tři noci.

Vraťme se k městu Chřibská. První písemná zmínka je z roku 1352, při přestavbě kostela byl nalezen kámen s letopočtem 1144. Místní sklářská huť je nejstarší ve střední Evropě, v roce 2014 sklárna oslavila 600. narozeniny. V roce 1869 v údolí žilo 5777 obyvatel, po odsunu počet obyvatel města klesl z 1600 na 547 a následoval úpadek. Po roce 1989 začala postupná obnova, od 10. října 2006 je Chřibská opět městem. Zajímavý je také gotický kostel sv. Jiří s farou, ambity a hřbitovem a barokní most přes říčku Chřibská Kamenice.

Městské muzeum sídlí v rodném domě Tadeáše Haenkeho (1761-1817). Byl to botanik, lékař, etnograf, kartograf a cestovatel. V jeho dobrodružném životopisu (viz Wikipedia) lze najít vypuštění prvního horkovzdušného balónu v českých zemích, zkoumání přírody v Krkonoších i Alpách. Zúčastnil se řady expedicí, hlavně po Jižní Americe, objevil Viktorii regia, největší leknínovou rostlinu světa. Usadil se v Jižní Americe, kde se věnoval svým botanickým výzkumům, byl však nečekaně otráven ve vězení.

Zajímavá je i ZŠ a MŠ Tadeáše Haenkeho Chřibská. V tělocvičně, kde jsme spali, byla lezecká stěna. Na chodbě školy stál papírový model Jana Ámose Komenského v životní velikosti, modely přírody, po stěnách visely žákovské práce z historie. Ve vstupu je kamenná tabule v němčině i češtině: „Na památku 60. VÝROČÍ VLÁDY jeho výsosti a našeho monarchy CÍSAŘE FRANTIŠKA JOSEFA I. 1848 - 1908, císaři věrné město Chřibská“.

Jan Franců

BUDE

Nešpor v Blahoslavově domě

17. března od 17 hodin se bude v Blahoslavově domě konat další letošní nešpor, tentokrát s programem nazvaným *Pírka duší*. Básně Ivana Martina Jirouse a Jána Sedala pro program vybral a přednese Láry Hauser, básně hudebně doprovodí violoncellista Pepa Klíč. Kázat bude farář Martin Horák. Srdečně vás k nešporu zveme.

Kavárnička v Brně I

- 6.3. Bratr Jaroslav Černý: moje 13. komnata
- 13. 3. Bratr Jan Franců: promítání fotografií z cest
- 20.3. Sestra Věra Bednářová: Brno a Brňanky - 2. část
- 27.3. Vystoupení studentů konzervatoře

Pojďme spolu - Ekumenická pouť jižní Moravou

Matice velehradská, farnost u sv. Tomáše v Brně a brněnský seniorát Českobratrské církve evangelické zvou na II. ročník pěší pouti z Nosislavi do Hustopečí v sobotu 6. dubna 2019.

Zastávky: Velké Němčice, Křepice, Nikolčice, Kurdějov. Délka cca 17 km. Společné modlitby, písně a doteky minulosti v krajině.

Sraz v 9:00 v evangelickém kostele v Nosislavi. (Odjezd vlaku z Brna v 8:10, jídlo s sebou.) V Hustopečích společné zakončení. Návrat z Hustopečí do Brna v 16:44, 17:44, 18:44.

Pro řidiče, kteří nechají auto v Nosislavi, bude zajištěn odvoz do Nosislavi.

Konfiweekend a ČloBrDo

Seniorátní odbor mládeže pořádá o víkendu 8. - 10. března 2019 v Brně v Blahoslavově domě hned dvě akce pro konfirmandy, mládež, jejich faráře a farářky. V pátek od 18 hodin do soboty do 15 hodin se nejprve uskuteční Konfiweekend, akce pro konfirmandy a mladší mládež. Čas naplněný hrami, duchovním programem, seznamováním, zpíváním, objevováním.

Od 15 hodin do nedělního rána bude volně navazovat ČloBrDo, posezení u výborných buchet a zajímavých deskových her. Přijďte pobýt a zažít skvělý čas. Srdečně Vás zveme.

Za SOM Iva Květonová

Jarní seniorátní konference

Letošní jarní seniorátní (presbyterní) konference proběhne v sobotu 16. března ve sboru v Brně-Židenicích. Naším hostem bude vyučující Evangelické teologické fakulty dr. Martin Vaňáč, ekumenicky orientovaný katolický teolog. Byl pozván k tématu, které odpovídá jeho zájmu a zaměření: *Ekumenismus a dějiny ekumény*. Pokud jste již zaznamenali, že na stejném místě, se stejným tématem vystoupí tentýž host v rámci tzv. vzdělávání laiků, nejde o omyl: tentokrát se účastníci konference sejdou společně s účastníky vzdělávání. Program začíná v 9 hodin a jste k němu zváni všichni.

Martin Horák

DÍKY A PROSBY

Bože Otče, Synu, Duchu svatý,
přimlouváme se za oběti násilí a nenávisti.
Za ty, kteří se i v dnešní době stávají otroky.
Za muže, kteří musí se zbraní v ruce bránit svoji zem, svou rodinu.
Za ženy, které se staly obětí obchodu s lidmi.
Za oběti pornografického průmyslu.
Za děti, jejichž rodiče zahynuli při násilných konfliktech.

Prosíme tě, vyslyš nás.

Prosíme tě za lidi, kteří páchají zločiny proti lidskosti.
Z nenávisti. Z nudy. Kvůli penězům.
Proměňuj jejich srdce.

Prosíme tě, vyslyš nás.

Přimlouváme se židovský národ, kdekoli je na zemi.
Aby měl svou zemi, bezpečná místa na mapě světa.
Aby obstál před útoky nepřátel.
Aby stát Izrael nejednal násilně tam, kde to není nutné.

Prosíme tě, vyslyš nás.

Přimlouváme se za jiné národy, které jsou trvale v ohrožení.
Za Armény. Za Kurdy. Za národ Tutsijů ve Rwandě. Za obyvatele Darfúru.
Za jednotlivce, kteří jsou pronásledováni kvůli své rase, přesvědčení nebo vyznání.

Prosíme tě, vyslyš nás.

Společně tě prosíme za tvé působení ve světě,
slovy, která nás učil Kristus Ježíš: Otče náš...
Amen.

Přímelná modlitba zazněla v Blahoslavově domě v neděli 27. ledna 2019,
na *Den památky obětí holocaustu a předcházení zločinů proti lidskosti.*

Brno I

Schůze staršovstva se konala 4. února. Staršovstvo projednalo připravovaná setkání a domluvilo se na přípravách výročního sborového shromáždění, které bude 24. března 2019. Otevřená schůze staršovstva, která bude shromáždění předcházet, a kde bude možnost projednat výroční zprávu sboru, bude 11. března. Hovořili jsme o spolupráci na bohoslužbách v Rychmanově s CČSH, o přípravě internetových stránek a předběžně i o plánech pro Noc kostelů. Staršovstvo vyjádřilo souhlas s tím, aby byl Betlémský kostel k dispozici pro bohoslužby seniorátní mládeže a případná další bohoslužebná setkání mimo nedělní dopoledne.

Jana Hofmanová

Brno II

Staršovstvo vzalo na vědomí farářské zprávy, týkající se mimo jiné vykonaných návštěv, probíhající přípravy ke křtu, předsvatebních příprav, proběhnuvších akcí a setkání na půdě sboru (Sboropění, nešpor) a společného rozhovoru o dalším životě kazatelské stanice v Tišnově. Staršovstvo souhlasilo s návrhem sborového rozpočtu, který bude předložen ke schválení sborovému shromáždění (17. 3.), vzalo také na vědomí zprávu hospodářské komise o obsazení všech nebytových prostor nájemníky. Staršovstvo souhlasilo s postupem příprav výročního sborového shromáždění (aktualizace seznamu členů s hlasovacím právem, dopisu s pozváním ke shromáždění aj.).

Martin Horák

Brno-Židenice

Staršovstvo se zabývalo proběhlými akcemi ve sboru i připravovaným programem. Souhlasilo se křty dětí, které proběhnou v nejbližší době. V pondělí 18. února se presbyteři společně s učiteli NŠ sejdou k mimořádné schůzi, tématem budou děti u večeře Páně. V sobotu 16. března se u nás v modlitebně bude konat presbyterní konference spolu se seniorátním vzděláváním laiků. Hostem bude Martin Vaňáč z ETF UK, který bude mluvit o historii a současnosti ekumenismu. Martin Vaňáč bude naším hostem také v neděli 17. března při sborovém dnu. Připravují se podklady pro jednání sborového shromáždění, které staršovstvo svolává na neděli 31. března. Dále se presbyteři zabývali potřebnými opravami sborových budov.

Radka Včelná

Brno I

Po - Pá 9-12, St 15-17

Pondělí:

18:30 staršovstvo 11.3.

Úterý:

10:30 Diakonie 5., 19.3.

15:00 DD Věstonická

16:30 dětský klub Ovečky

16:30 biblic. hod. pro děti

17:00 konfirmandi II. roč.

19:00 modlitební setkání

19:00 příprava KŮ

19:00 Kůrovec

Středa:

15:00 kavárnička

15:45 konfirmandi I. roč.

18:00 mládež

18:00 kurs Beta

Čtvrtek:

9:30 klub otevřených

dveří 7., 21.3.

17:00 biblická hodina

18:30 Cantate Domino

Neděle:

10:00 nedělní škola

pro děti

Brno II

Po - Pá 8:30-11:30

Pondělí:

18:30 staršovstvo 11.3.

Úterý:

8:30 Dvojka - dětský klub

10:30 Diakonie 12., 26.3.

17:00 biblic. hod. Třnov 5., 19.3.

18:00 příprava NŠ 12.3.

19:00 střední generace

Středa:

8:30 Dvojka - dětský klub

14:00 b.h. Kociánka 6., 20.3.

17:45 zpěv

18:00 biblická hodina

19:00 mládež I.

Čtvrtek:

9:30 Křesť. služba - NN 28.3.

9:30 Mateřský klub 14., 28.3.

14:30 odpolední káva 7., 21.3.

16:00 vyučování dětí

16:45 konfirmační příprava

17:30 mládež II.

Pátek:

8:30 Dvojka - dětský klub

Sobota:

9:30 DD Kociánka 2., 16., 30.3.

Neděle:

9:00 nedělní škola

10:00 setkání v Blah. domě

Brno - Husovice

Čtvrtek:

17:15 mládež

19:00 biblická hodina

20:00 staršovstvo 14.3.

Pátek:

16:00 děti

19:00 setkání zletilých

22.3.

Sobota:

10:00 konfirmandi

Neděle:

9:00 nedělní škola

18:00 Desert (10.3.)

Brno - Židenice

Pondělí:

18:00 děti Blansko

19:00 bibl.hod.Blansko

obojí 11. a 25.3.

18:30 staršovstvo 4.3.

19:00 schůzka učitelů NŠ

18.3.

Úterý:

14:00 křesťanská služba

5.3.

15:00 kavárnička 5.3.

15:00 děti

19:00 DŽES 5.3.

19:00 Modlitby a zpěvy

Taizé 12.3.

19:00 modlitební setkání

26.3.

Středa:

16:00 dorost

17:00 mládež

19:00 biblická hodina

Pátek

19:00 střední generace

15.3.

Neděle:

9:15 nedělní škola

10:00 setkání u kávy a čaje

18:18 pěv. sbor ChrapoT

Brno I**Brno II****Brno-Husovice****Brno-Židenice**

3.3. neděle Masopustní

BK Jaroslav Vítek
ČK Jaroslav Vítek

BD Saša Jacobea
Tiš Martin Horák

Hu Štěpán Hájek,
rodinné

Žd Boris Tančev, VP
Bl Boris Tančev, VP

10.3. 1. neděle postní

BK Jana Hofmanová, VP
ČK Jana Hofmanová, VP
Rch Jiří Gruber, křesť, VP

BD Iva Květonová, VP
Tiš Matouš Pleva, VP

Hu Štěpán Hájek

Žd Gabriela Horáková, VP
Bl Gabriela Horáková

17.3. 2. neděle postní

BK Jiří Gruber
ČK Jiří Gruber

BD Saša Jacobea,
výroční sb. shromáždění
BD 17:00 Martin Horák, *nešpor*

Hu Jaroslav Vítek

Žd Radka Včelná, křesť
Bl tteně

24.3. 3. neděle postní

Opl Jana Hofmanová
výroční sb. shromáždění
Rch Jana Hofmanová

BD Martin Horák
Tiš Martin Horák

Hu Štěpán Hájek

Žd Radka Včelná
Bl kazatel CB

31.3. 4. neděle postní

BK Jiří Gruber
ČK Jiří Gruber

BD Saša Jacobea
Tiš Martin Horák

Hu Štěpán Hájek

Žd Radka Včelná
Bl Radka Včelná

7.4. 5. neděle postní

BK Jana Daněčková
ČK Jana Daněčková
ekumenická neděle

BD Martin Horák
Tiš Saša Jacobea

Hu Štěpán Hájek,
rodinné

Žd Radka Včelná, VP
Bl Radka Včelná, VP

BK: Beřtémský kostel v 8:30
ČK: Cerveny kostel v 10:00
Opl: sál Opletatova 10:00
Rch: Rychmanov v 14:15

BD: Blahoslavův dům v 9:00
Tiš: Těšov v 10:30

Hu: Netušilova 26 v 9:00

Žd: Židenice v 9:00
Bl: Blansko v 14:00

EVANGELICKÁ CÍRKEV V BRNĚ

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I

Betlémský kostel a kostel J. A. Komenského (Červený kostel)

Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 542 211 453

email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.cervenykostel.cz>

kazatelé: Jiří Gruber a Jana Hofmanová, faráři

seniorátní kazatelé: Iva Květonová, Jiří Šimsa a Jaroslav Vítek

kurátor: Václav Matoulek, past. pracovnice: Marie Matoulková a Helena Pacasová

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně II

Blahoslavův dům, Lidická 79, 602 00 Brno, tel: 541 212 469

email: brno-ii@evangnet.cz, <http://brno-ii.evangelnet.cz>

kazatelé: Martin Horák a Alexandra Jacobea, faráři

kurátor: Jaroslav Kučera, past. pracovnice: Milena Hauserová

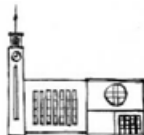
Farní sbor ČCE v Brně-Husovících

Netušilova 26, 614 00 Brno, tel: 545 212 420

email: husovice@evangnet.cz, <http://www.ccehusovice.cz>

kazatel: Štěpán Hájek, farář

kurátor: Vladimír Zikmund

Farní sbor ČCE v Brně-Židenicích

Kostel Jílkova 74, fara Konečného 8

email: zidenice@evangnet.cz, <http://zidenice.evangelnet.cz>

kazatelka: Radmila Včelná, farářka

kurátor: Miroslav Maňák

Diakonie ČCE - středisko v Brně

Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 549 242 279, 541 248 401

email: brno@diakoniecce.cz <http://brno.diakonie.cz>

ředitel: Lenka Svobodová

EVANGELICKÁ
AKADEMIE
BRNO

Evangelická akademie,

Vyšší odborná škola sociálně právní

Opletalova 6, tel: 542 221 741, email: vos@eabrno.cz

Střední zdravotní škola Evangelické akademie

Šimáčkova 1, 542 213 593, email: cszs@eabrno.cz,

<http://www.eabrno.cz>

ředitelka: Renata Michálková

Setkávání - brněnský evangelický měsíčník. Ročník 2019 (XXI). Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Martin Horák. Obálka Iva Tůmová. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Doporučená cena jednotlivého čísla 15 Kč. Roční předplatné 150 Kč, sponzorské 200 Kč. Redakce: 602 00 Brno, Opletalova 6. Vychází 10x ročně.